

Alle vogels vliegen

Bonny de Graaf

HERMINA
V.D.
MEULEN

ALLE VOGELS VLIEGEN

BONNY DE GRAAF

ALLE VOGELS VLIEGEN

Met illustraties van H. G. van der Meulen-Filippo

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

ISBN 9026642830

Hoofdstuk 1

Carolyn keek rond in haar kamer. Ze zag het met zijn slinger zwaaiende koekoeksklokje. Elk ogenblik kon nu het deurtje openspringen om het houten vogeltje eruit te laten wippen.

Op de vensterbank hing de oude lappenpop tegen het raam. Naast haar zat het koalabeertje, dat ze vroeger altijd mee naar bed nam. Ze zou het allemaal achter moeten laten: morgen al vlogen vader, moeder, David, de baby en zij zelf naar New York, om vandaar de grote oversteek naar Europa te maken. Ze had voor oom John en tante Bon, bij wie ze gingen logeren, een tekening gemaakt in de kleuren van Tessin zoals ze zich dat indacht: grijsbruin van bergen, flardjes wit en geel van bloemen en ronde plekjes paars van druiven. Als je door de wijntuinen in Comano wandelde, had moeder verteld, kreeg je soms zo maar een tros! Met een rood tandradbaantje werd je de hoogste bergen opgetrokken. Wanneer het helder weer was, kon je dan zelfs tot in de Alpen kijken. Ze maakte een luchtsprongetje van plezier. Al was weggaan een béetje naar: om samen zoveel nieuwe avonturen te beleven was toch wel geweldig!

Ze zou Zwitserland zien en Italië . . . In Milaan kwam oom John hen afhalen. „Hoe ziet die eruit?” had ze aan moeder gevraagd. „Het is een lange man met een bril,” had die gezegd. „Je zult hem vast aardig vinden.” Tante Bonny had ze

een paar jaar geleden gezien, toen ze in Holland logeerden. Ze deed de kastdeur open, aaide even langs het rode reis-pakje. Wat zouden de kettingen, die ze op haar verjaardag gekregen had, er leuk op staan! Ze zou vanavond heel goed haar haar borstelen en er dan morgen de brede, nieuwe band om doen.

„Carol, wil jij op Pepi passen? Ik moet nog even de stad in!” Moeder stond in de deuropening, de autosleuteltjes al in haar hand.

Carol knikte, deed de kastdeur dicht, liep toen vlug naar de tuin.

Peter, die ze alle namen gaven: van Petertje, Pepe, Pepi tot Petekind toe, lag op zijn buik in de box en sabbelde tevreden op een plastic autootje van David. Davy zelf rende het trapje van het zwembad op en af. Toen hij haar zag, vloog hij op haar toe. „En ik ga in Lugano op een hele hoge berg klimmen en dan roep ik zo hard naar beneden dat alle mensen naar me kijken!”

„Och jij,” plaagde Carol, „je rolt er nog op je neus af en ligt pats-boem in het meer te spartelen.”

Ze had vaak het gevoel dat ze wel honderd jaar ouder was dan haar broertje, dat altijd in draf was en alles binnen kwam vertellen. „Moeder, de schildpad doet zijn kop eruit.” „Lassy graaft een gat achter de grote den.” „Er kruipt een dikke worm over de tegels,” enz. enz.

Jongens waren toch héél anders dan meisjes! Wat had ze op een zusje gehoopt, toen moeder haar vertelde dat ze een kindje verwachtte. Ze had er in bed over liggen fantaseren. Natuurlijk zou ze een nieuw piamaatje voor de lappenpop maken. Die mocht dan op de babytafel zitten. De plaat met

het slapende meisje onder de berkeboom zou ze dicht bij de wieg hangen. En als haar zusje wat groter werd, zou ze haar leren zwemmen met zo'n grappig, geel zwemvestje aan als Davy ook gebruikt had. „Niet bang zijn, hoor, Carolyn houdt je vast,” hoorde ze zichzelf al zeggen. „Eén–twee, één–twee . . . Kijk en zó met je handjes!” Er was gewoonweg een brok in haar keel gekomen toen vader belde en zei dat het een jongetje geworden was. David was direct het hek uitgevlogen en had aan iedereen die het maar weten wilde, verteld dat hij een prachtig babybroertje gekregen had. Toen vader thuisgekomen was, had hij haar even tegen zich aan getrokken. „Ben je nu teleurgesteld, schat?” Ze had zwijgend geknikt. „Je zult eens zien hoevéél je straks van Peter-tje gaat houden!” En toen mocht ze als eerste mee naar het ziekenhuis. Achter het grote, glazen raam had de zuster de baby omhooggehouden. Hij had een bijzonder hoog voorhoofdje, grote, ronde ogen en brede handjes met platte nageltjes.

Vader had gelijk gekregen; ze was helemaal warm geworden van binnen, had even zijn grote hand gepakt.

En nu ging Pepi al met hen mee op reis: wie weet als jongste passagier van het vliegtuig. Op school had ze nog eens even op de kaart van Zwitserland gekeken. Lugano lag helemaal onderaan, het dorpje Comano, dat maar een kwartiertje rijden van de stad af lag, stond niet eens op de kaart. Dicht onder de stippellijn van de grens Italië-Zwitserland lag Milaan en daaronder – maar dat kon je niet zien – Florence, waar moeder zo graag heen wilde. Maar of dát wel gebeuren zou?

En toen hoorde ze het toetje van vaders wagen. Hij reed met

een vaart naar de garage. Een poosje later kwam hij er fluitend uit, liep blij op hen toe. Met een zwaai tilde hij de baby uit de box, zette hem boven op zijn schouder en danste de tuin in.

„En wij gaan morgen naar Zwitserland, naar Zwitserland, naar Zwitserland . . . ” Vader zong dat het een lust was. Pepi vond het prachtig en kraaide van pret. David liep er natuurlijk direct achteraan, pakte gillend van opwinding een punt van vaders jasje. Ja, en toen kon ze het zelf ook niet laten! Als een zwaan-kleef-aan liepen ze met zijn vieren zingend over het gazon. „Naar Zwitserland, naar Zwitserland . . . ” Niemand zag moeder door de glazen tuindeur komen en, met haar armen vol pakjes, lachend naar hen staan kijken.

Hoofdstuk 2

„Kom je nou, David? Anders vertrekt de taxi nog zònder jou!” Davy nam de tas op, die hij de avond tevoren achter de keukendeur gezet had, liep toen vlug naar de wachtende wagen. Hij hoorde vader zuchten: „Nog al meer bagage! Wat zit daar nu weer in?” Maar voor die het vrachtje van hem overnemen kon om het in de kofferruimte te zetten, gleed David al op de voorbank. Gelukkig vroeg vader niet verder. Hij was druk bezig met de chauffeur samen de koffers en tassen in te laden. Carol en moeder zaten op de achterbank en probeerden Pepi zoet te houden, die ongewoon lastig was.

Pats, pats! De deuren sloegen dicht. En daar reden ze al. Tussen vader en de leuke, jonge neger, die hen naar het vliegveld bracht, in keek David uit. De tas had hij voorzichtig onder zijn voeten gezet, zo ver mogelijk naar achteren geschoven.

Een witzwarte poes glipte nog net voor de wielen weg, een grote vogel leek wel langzaam met hen mee te zweven. En net als wanneer hij met moeder naar de stad reed, probeerde hij de voorbijflitsende auto's te herkennen.

„Een Jaguar! Dat is een Ford! Kijk, kijk, daar gaat een Rover!”

De chauffeur had er schik in, hielp hem toen hij het bij een zeegroene sportwagen niet wist.

En toen zagen ze al gauw vliegtuigen opstijgen en dalen. Het grote radarscherm draaide zoekend rond, in de glazen toren kon je de verkeersleiders bezig zien. Hij werd er helemaal wild van. „Daar gaat er een, en dáár en dáár . . . Is die grote voor ons?”

Met een schok stopten ze voor de hal, waar alle passagiers naar binnen gingen. Op een wagentje, dat zo maar op het trottoir stond, werd alles opgeladen: moeders mooie, witte koffers, Carols grote, rode tas en vaders geruite zak, waar zoveel in kon.

„Zet je vrachtje er maar bij.” De chauffeur stak zijn hand al uit.

David, die in de lucht stond te staren, was meteen weer op de aarde. Voor alle zekerheid liep hij maar gauw een eindje de hal in. Tot vaders stem hem bijna donderend terugriep: „Hier blijven, David!”

Davy begreep best dat hij bang was hen kwijt te raken in het gewoel. Gehoorzaam pakte hij de uitgestoken hand, bleef vlak achter hem toen ze door de controle gingen. Maar hij keek wèl nieuwsgierig om zich heen.

Een man in een koffiebruin pak, met een gekke muts op, droeg een kooi met twee felgroene papegaaien, die schel flo-ten. Een klein meisje, helemaal in het wit, had een speelgoedhond die bijna even groot was als zij zelf.

Vlak achter hen stonden twee vrouwen met gele en rode slobberjurken aan en een zwart vlekje op hun voorhoofd.

„En wat heb jij daar? Pïama en tandenborstel zeker? Toch geen pistool, hè?”

David voelde dat hij een kleur kreeg, zijn hart begon fel te kloppen. Maar toen hij zag dat vader en de grote man

achter de balie tegen elkaar knipoogden, begreep hij dat het maar een grapje was. Toch was hij blij toen ze de wacht-hal ingingen.

Carolyn liet zich meteen lui in een van de diepe leren banken vallen. Moeder schoof Peters mutsje af, vader borg allerlei paperassen zorgvuldig in zijn binnenzak.

„Mag ik even rondlopen?” Davy probeerde het zo onverschillig mogelijk te zeggen.

„Geen sprake van! Straks worden we afgeroepen. Wàt, wanneer jij dan weg bent?”

„Maar ik moet even . . .” Hij wist dat dáár niets tegenin te brengen was. Vader stond met tegenzin op. „Vooruit dan maar . . .” Hij merkte gelukkig niet dat de tas meeinging.

In de garderobe was het eivol. Hij moest wel zo vlug mogelijk voortmaken, een hele rij jongens en mannen stond te wachten. Er was geen sprake van dat hij de ritssluiting van de tas even open zou kunnen trekken om te kijken. Teleurgesteld liep hij achter vader aan terug. En toen hoorde hij een stem, die voor iedereen hoorbaar was, door de grote ruimte schallen. „Het vliegtuig voor New York vertrekt een half uur later. Het vliegtuig voor . . .”

Hij zag vader even stilstaan, toen vlug doorlopen. „Kom, we gaan iets drinken.” Iedereen trouwens liep naar de koffiobar, klom op een hoge kruk. Maar vader zocht een tafeltje daarachter. David zette zijn tas voorzichtig onder zijn stoel. Wie weet kon hij zo meteen . . . Die deur recht tegenover hem, waar telkens een meisje in uniform door glipte, stond open en vormde precies een nisje met de hoek van de inschenktafel.

Als hij dáár nu eens even . . . Hij blies nadenkend belletjes

in zijn coca-cola. Moeder schoof hem ook nog wat biscuits toe: honger kreeg je wèl van zoveel avonturen. Een ogenblik later stond ze op en verdween met Carolyn in de richting van de toiletten.

De baby genoot zichtbaar van alles, vond het prachtig om bij vader op schoot te mogen zitten. Hij maaide vrolijk met zijn handjes door de lucht en sloeg toen tegen het lege cola-flesje. Het viel precies op vaders glas, dat rinkelend brak. Pepi schrok er geweldig van en begon hard te huilen. Zijn handje bloedde zelfs een klein beetje. In een ogenblik waren er enkele vrouwen om hen heen: de serveerster die de scherven opveegde, een dikke dame met een pleister.

Niemand lette op Davy. Als een haas schoot hij achter de voorovergebogen ruggen langs naar het hoekje. Hij zette zijn vrachtje gauw op de grond, knielde erbij neer, trok de tas open. Op het bedje gras, dat hij de vorige dag met het broodmes afgesneden had, stond iets dat op een hard, bruin doosje leek. David tikte wat ongerust op het pantser. Zijn schildpadje zou toch niet dood zijn? Hij had nog wel expres een paar gaatjes in het linnen gestoken om het beestje lucht te geven.

Haastig haalde hij een slablaadje uit het zijzakje, trok het in kleine stukjes. „Toby, Toby,” riep hij zachtjes maar duidelijk. En jawel: kijk, kijk, daar kwam ineens het rimpelhalsje naar voren. Het platte kopje bewoog zoekend heen en weer. Hoe had hij Tobias nu kunnen achterlaten! „Geef hem maar aan Ted of aan Ronald,” had moeder gezegd. Maar voor geen van beiden zou hij doen wat hij nú deed. Hij zou waarschijnlijk onder een struik gekropen zijn en maar gewacht en gewacht hebben tot hij hem kwam voeren. Hij scheurde

nog een tweede blaadje in stukjes. „Is het lekker, Toby, vind je het fijn om mee te gaan, Toby?”

En toen viel hij bijna achterover van schrik. Het schalde ineens door de hele hal: „Waar zit je, David?” „Wil David Henderson onmiddellijk naar zijn ouders teruggaan!” „Heeft iemand een alleen lopende, vierjarige jongen gezien in een blauwe broek en witte trui?”

Vader had dus gemerkt dat hij weg was of moeder was teruggekomen. Nu wisten alle mensen dat hij ongehoorzaam was en zouden zo meteen boos naar hem kijken . . . Hij werd er beurtelings koud en heet van. Hij zou 't liefst achter de deur blijven . . . Maar dat kòn natuurlijk niet!

Met een ruk trok hij de rits dicht, schoot overeind en boog om de deur heen. Hij zag allerlei pratende mensen rondom moeder staan. Vader praatte met een man in uniform. En toen ineens vloog er een dame met een glinsterend hoedje op hem af en gilte: „Daar is hij!” Werkelijk iedereen keek nu naar hem. Maar niemand was boos. Moeder schoot op hem toe en sloeg haar armen om hem heen, vaders gezicht straalde! „Waar was je toch, Davy?” David keerde zich om en wees: „Daar.” Maar een energieke juffrouw had nèt de deur dichtgedaan. „Wat deed je?” Gelukkig hoefde hij er niet meer op te antwoorden. Iedereen spitste zijn oren, omdat er rondgeroepen werd dat hij gevonden was. Hij vond dat nog wel machtig interessant ook.

Even later liepen ze samen naar de grote, zilveren vogel, die hen naar New York zou brengen.

Hoofdstuk 3

„Ik voel me zo naar . . . !” Carolyn had het gevoel of de zee in haar maag zat.

„Dat gaat zó over. We dalen al!”

Boem! De wielen van het vliegtuig raakten de startbaan al en even later taxiede het naar het platform. Carol veegde de pluisjes van haar pakje, schoof haar haarband recht. Moeder haalde even een kam door Davids blonde ponyhaar en vader reikte naar de handbagage. Een stewardess droeg de baby. Carolyn zag dat hij over haar schouder heen naar moeder keek en een lip trok. Met alle mensen mee schoven ze door de tunnel.

Toen ze door de controle waren en op een taxi stonden te wachten, keek Carol naar de torenhoge flats van New York.

„Is ons hotel ook zo hoog?”

Moeder schudde glimlachend haar hoofd. „Nee hoor! Ik heb er een poosje geleden nog met vader gelogeerd. Het heeft maar zes verdiepingen. Vannacht mag jij bij mij slapen. David komt bij vader op de kamer.”

Carol werd helemaal blij van binnen. Bij moeder slapen was enig! Ze hadden dan 's morgens of 's avonds hele gesprekken, praatten over van alles en nog wat. Liggend in het donker durfde ze moeder dan ook allerlei te vertellen, sprak met haar over de afspraakjes van de meisjes op school, fantaseerde wat ze later worden zou . . .

Wat kon je maar een klein stukje lucht zien hier! Je moest helemaal achteroverbuigen om de zon te zien.

Het hotel lag gelukkig in een park en zag er gezellig uit. Carol zag dat Pepi in slaap gevallen was, pakte behulpzaam moeders jas en tas. Davy was al naar de draaideur gelopen, waar een man in een mooi, rood pak stond. Een leuk, jong meisje bracht hen toen over een loper, waar je voeten inzakten, naar de lift en vervolgens naar een grote slaapkamer. De muren waren zachtgeel en oranje geschilderd en op het bed lag een spreid in dezelfde kleuren, met donsballietjes eraan.

„Hier is de badkamer!” David riep het zo hard dat het over de gang schalde.

Carol gaf hem gauw een duwtje: „Stil toch, je bent niet thuis!” Ze zag dat moeder de slapende Pepi voorzichtig in het kinderbedje legde.

„Mag ik in het bad?”

„Vanavond, jongen. Was nu alleen maar je handen en je gezicht.”

Carol hoorde hem met de kranen spelen: natuurlijk zou hij zichzelf en de hele badkamer onderspatten. Ineens zag ze dat hij zo maar zijn tasje had laten staan. O, o, wat was ze nieuwsgierig! Wat zou dáár wel in zitten! Dat het iets was dat vader en moeder niet weten mochten, begreep ze best.

Terwijl moeder naar de kamer ernaast ging om een schoon shirt voor David te halen, kon ze het niet laten om gauw even te kijken. „Ooooooohhhhh . . . !”

Davy hoorde het haar uitroepen en begreep onmiddellijk wat er gebeurd was. Met het zeepschuim in zijn haren vloog hij op haar toe. „Dàt is gemeen. Geef hier!” Hij was wit van

drift. „Als je het aan moeder vertelt, gooi ik jouw hippieketting uit het raam!”

„Dat kan niet eens open,” plaagde Carolyn hem. Maar 't zou flauw zijn om David te verraden: ze wist hoeveel hij van zijn schildpadje hield! Diep in haar hart vond ze 't nog leuk ook dat hun vriendje meeging.

Ineens hoorde ze voetstappen op de gang. Met een ruk trok Carol de tas dicht en zette hem bliksemsnel onder het kofferrrek. „Hier is je shirt, Davy. Laat je handen eens zien. Nog niet schoon!”

Als een geslagen hondje verdween David naar de badkamer, keek nog even bezwerend naar zijn zusje. Ze begreep best wat hij haar met zijn ogen vroeg. Zonder dat haar moeder het merkte, schudde ze met haar hoofd. Toen begon ze zich te verkleden. Eigenlijk kon ze Davy best een beetje helpen. Natuurlijk moest Toby er eens uit, wilde eten of drinken. Als zij nu straks eens wat eerder naar boven ging . . .

Terwijl moeder bezig was met uitpakken, liep ze vlug naar de badkamer. David stond bij de wastafel, een dikke rimpel in zijn voorhoofd. „Zal ik even de knoopjes voor je vastmaken?” Ze wist dat hij daar geen geduld voor had. Toen ze vlak voor hem stond, fluisterde ze: „Maak je maar niet ongerust, ik ga straks wat eerder naar boven en zal wel voor Toby zorgen.”

Davy's ogen begonnen als sterren te stralen. „Er zitten sla-bladjes in het zijzakje,” fluisterde hij terug.

„Schiet wat op, Davy,” zei Carol toen hardop.

Nadat ze zichzelf ook gewassen en haar nieuwe, witte jurk aangetrokken had, probeerde ze hoe het bloedkoralen kettingje, dat ze van tante Bon gekregen had, erop stond. Beel-

dig gewoonweg!

Allemaal samen gleden ze daarna naar beneden. Een kleine jongen in een helblauw pakje bediende de lift. Achter moeders rug bewoog Carolyn nog even haar hoofd heen en weer en keek haar broertje veelbetekenend aan. Hij lachte opgelucht, blij met hun nu gezamenlijk geheim.

De eetzaal was geweldig groot. Overal zaten mensen te eten. Een ober met een servet over zijn arm kwam naar hun tafeltje toe, schoof eerst moeders stoel en daarna haar stoel aan. „Please, miss.” Carolyn ging er helemaal rechtop van zitten. „Miss” had hij gezegd! Moeder zag er enig uit in een glinsterende jurk en vader had zijn mooiste das om. En toen mochten ze kiezen wat ze wilden eten.

De man in het witte jasje gaf Carol een kaart in de hand: „Kijk, er is een speciaal kindermenu!”

Ze keek eerst naar de toetjes „IJsoupe met verrassingen . . .” Ze las het hardop.

„Dat wil ik, ik wil . . .” riep David.

„Jullie moeten eerst iets anders eten,” zei vader. „Wat vind je van fijngesneden kip met abrikozen?”

Carol zag dat de ober haar afwachtend aankeek en knikte gauw. Alle vier moesten ze lachen om Davy, die beslist warme worstjes wilde hebben en verder dat ijs.

Wat keken ze toen het tenslotte gebracht werd! Op golfjes slagroom lag een glazen zwaantje, vol roze ijs. Het had een takje groene suiker in zijn bek. Rondom hem zwommen kleine eendjes van gekleurd plastic. David vroeg direct of hij die houden mocht om mee in het bad te spelen. Aan de staart van het zwaantje zat een heus vlaggetje met sterren

en strepen. Ze waren er verrukt van.

Toen de muziek een wijsje, dat ze kenden, begon te spelen, werd Carol helemaal gelukkig. Wat wàs alles heerlijk! Samen op reis, hier in dit mooie hotel bij moeder slapen, morgen de grote oversteek en dan alles wat hun nog in Zwitserland wachtte! Ze lepelde vlug haar zwaantje leeg, gaapte toen zo ècht mogelijk . . . „Moeder, mag ik vast naar boven, ik heb zó'n slaap.”

Moeder keek haar even aan. „Ja, je ziet er een beetje moe uit. Weet je wat? Davy is ook bijna klaar, gaan jullie dan maar samen. Vader brengt je wel even!”

Maar die bracht Davy natuurlijk naar zijn eigen kamer en sloot de deur achter hem in het slot: dat móest in een hotel. Carolyn liep onmiddellijk naar het kofferrek, zette toen de tas voorzichtig op het badkrukje. Met een zwaai zette ze het beduusde schildpadje op de badkamervloer. Daarna gaf ze hem wat sla, vulde zelfs haar zeepdoos met water, voor het geval hij dorst had. Terwijl Toby wat rondliep, kon zij best haar jurk op een haakje hangen en haar piama uitpakken.

Ze snuffelde nog even bij de potjes en flesjes op de toilettafel, rook eraan, deed zelfs een beetje eau de cologne op haar haar . . . Toen liep ze vlug terug naar de badkamer. Maar . . . waar was Toby nou? Geschrokken ging ze op haar knieën liggen en keek in het gat, dat achter de zijkant van het bad zat. Nee, daar zat hij niet in. Daarna kroop ze op haar knieën door de kamer, keek onder alle kasten. Net toen ze op haar zij lag om onder het lage bed te turen, hoorde ze een sleutel in het slot steken.

„David ligt er al in! Wàt, heb je nog niet gedoucht? Wat

leuk dat we bij elkaar slapen, hè schat?" Moeder liep opgewekt naar Pepi's bedje.

Carol knikte een beetje beteuterd. Er was niets aan te doen. Ze moest morgenochtend vroeg, als moeder nog sliep, maar eens goed zoeken. Toby kòn toch niet zo maar verdwenen zijn!

Terwijl ze tussen de lekker-schone lakens lag, peinsde ze er nog even over wáár de schildpad wel heengekropen kon zijn. Misschien tòch onder het bed? En toen sliep ze al, nu echt moe van alle ervaringen van hun eerste vakantiedag.

Midden in de nacht werd ze wakker. Ze zag moeder rechtop in bed zitten, met het nachtlampje aan. Carolyn zag dat ze ergens naar luisterde. „Dat is een muis!”

Carol schoot overeind, luisterde mee . . . Ja, nu hoorde zij het ook.

„Hij zit geloof ik onder het kofferrek bij de plastic zakken.” Moeder keek benauwd naar de hoek waar de bagage stond. En toen begreep Carol ineens alles. Met een sprong was ze het bed uit, liep op het geritsel toe. Een ogenblik later zette ze Toby lachend op het gele dekbedje. „Hier is je muis!” Moeder deinsde even terug. „Een schildpad? Maar hoe komt die hier?”

„Dat is Tóby!” Carolyn jubelde het bijna uit.

„Wie heeft . . ., heb jij . . .?”

Carol schudde haar hoofd. „Nu begrijp je zeker wel waarom Davy dat tasje bij zich wilde houden en achter die deur kroop.” Ze proestten van pret. „Breng hem eerst even weg, schat. Nee, ik zal het niet eerder aan vader vertellen dan wanneer we in Milaan zijn.”

Nog wel tien minuten lagen ze samen na te giechelen! En

toen droomde Carol dat ze in een vliegtuig zaten, dat getrokken werd door een reuzenschildpad. Hij bewoog zijn pootjes op en neer als vleugels, draaide zijn kopje links en rechts om de weg te vinden. En boven op het als een kerkkoepel zo grote schild zat Davy en zong luidkeels het liedje, dat de muziek die avond gespeeld had.

Hoofdstuk 4

Riemen vastmaken! De letters boven de deur van de bestuurderscabine gloeiden rood aan. Carol geeuwde diep, haakte toen de grijslinnen band vast. Gelukkig waren ze er: ze had zich helemaal niet zo lekker gevoeld tijdens de overtocht, moest zelfs de plastic zak gebruiken, die in de rugleuning vóór haar zat. De stewardess had haar nog een tabletje gegeven. Maar dat had niet veel geholpen. Eerlijk gezegd was ze ook bang geweest: doodsbang zelfs. Er waren zoveel nare dingen met vliegtuigen gebeurd de laatste tijd. Stel je voor dat er een bom in het vrachtruim verstopt zat of dat er een paar mannen kwamen en zeiden: „We willen ergens anders heen!” Ze had het op de televisie gezien en gehoord, ook al had moeder liever niet dat ze naar het nieuws keek. In haar fantasie kwamen ze al met een klap op de zee neer, zwom ze in hoge golven en zocht vertwijfeld naar haar ouders . . . Ze had er een beetje van moeten huilen. En toen was David, die met een jongetje van zijn eigen leeftijd tussen de stoelen speelde, voor haar komen staan en had geroepen: „Kijk eens, Carolyn huilt!”

Wat een akelige wezens waren toch soms die jongens! Maar nu daalden ze veilig op het vliegveld bij Milaan. Toen ze eenmaal buiten was, keek ze nieuwsgierig om zich heen. Overal liepen kleine, druk gebarende mannen met donkere ogen. De vrouwen hadden haar, dat wel dikke, zwarte zij

leek en er was veel lawaai omdat iedereen praatte. Terwijl ze met de bus naar de stad reden, zag ze lelijke, grauwe flats. Overal wapperde wasgoed, over alle balkons hingen dekens en lakens.

„Kijk, kijk, daar staat oom John al.”

David zag moeder vrolijk door het raam van de stilstaande bus wuiven.

„Waar?” „Waar?” David en Carol vroegen het tegelijk. Met grote ogen keken ze tussen de kruiers met hun karretjes, zagen er ineens een lange man, met een bril op, bovenuit steken, die blij terug zwaaide. En toen stonden ze al op het plein voor het reusachtige station.

Hupsakee! Davy werd opgetild. „Zo, ben jij nu mijn neef uit Amerika? Welkom in Europa, kerel.”

David vond het maar zo-zo, deed een stap achteruit toen hij weer neergezet werd en Carolyn de beurt kreeg. Hij begreep niets van wat oom tegen een van de blauwe mannetjes met de kruiwagens zei en evenmin wat een voorbijgaande jongen tegen Carol opmerkte.

„Wat zegt hij?” Carol trok oom John even aan zijn mouw.

„Dat hij je een leuk meisje vindt.” zei die met een twinkeling in zijn ogen. „Zullen wij de roltrap opgaan? Je vader en moeder gaan met Peter vast liever lopen.”

Toen ze bij de trein waren, keken ze hun ogen uit. Er waren wel vijftien perrons. Carolyn las hardop de richtingborden: „Rome, Pavia, Triëst, Turijn . . . ” Ze zag de hele laars van Italië in gedachten voor zich. Je hoefde dus maar in te stappen om er te komen! Maar wat was alles hier smerig! Overal dribbelden vrouwen met volgepropte tassen en dreinende kinderen aan hun hand. Mannen met vastgesjorde, versleten

koffers kochten zakjes warme spaghetti en kranten. Hier voelde je toch wel dat je niet in Amerika, maar in een ander werelddeel was!

Met z'n zessen gingen ze toen naar de trein voor Lugano. Gelukkig hadden ze een wagon voor zich alleen. Oom John wipte nog gauw even naar buiten en kwam terug met twee dikke plakken chocola. David zag dat Carolyn een beetje dichter naar haar spiksplinternieuwe oom toeschoof: die vond hem vast aardig. Zelf moest hij nog een beetje aan hem wennen. Op zijn knieën voor het raam keek hij naar de buitenwijken, waaraan ze voorbijreden. Nergens zag je parken met spelende kinderen, zelfs geen bomen en geen bloemen.

„Er zijn helemaal geen bergen! En waar is het meer nou?”

„Wacht maar af,” zei oom John, „dat komt heus wel.”

En toen – hij was een beetje moe van alles – viel David zo maar in slaap. Hij zag en hoorde niet dat vader en oom tegen elkaar knipoogden en zachtjes begonnen te praten. Met een schok werd hij wakker. Hij voelde dat de trein afremde, even later stilstond. „Zijn we al in Lugano?”

„Nog niet, boy. Dit is Chiasso.”

Vader en moeder keken al even nieuwsgierig naar buiten als hij zelf. Op het perron liepen allerlei mannen in uniform. Ze schreeuwden tegen elkaar en trokken – het was net een film – een tegenstribbelend mannetje in een lila pak naar buiten, deden hem zelfs boeien aan.

„H . . . heeft hij iemand vermoord?” Davy vroeg het bijna ademloos.

„Nee hoor, hij heeft waarschijnlijk gesmokkeld.” Vader zag dat hij het woord niet kende. Er kwamen lachrimpeltjes om zijn ogen. „Dat is net zo iets als jij met Toby gedaan

hebt . . . iets stiekem meenemen, dat eigenlijk niet mee mag . . .”

David begreep dat moeder het – zeker toen ze de trap opliep – aan hem verteld had, maar ook dat hij er niet boos om was. Er viel een pak van zijn hart. Hij keek even naar het bagagenet, waar zijn tas stevig tussen twee kleine koffer-tjes stond.

„Wat heeft deze man dan meegenomen?” vroeg hij opgelucht.
„Ik denk horloges. En hij heeft ze goed verstopt ook! Zie ze eens zoeken.”

Inderdaad leek het wel of in de wagon tegenover de hunne alles van z'n plaats ging. Davy zag dat de gevangene angstig naar binnen keek en kreeg echt een beetje medelijden met hem . . .

Toen de trein een kwartier later verder reed, zag hij ineens iets blauws. „Zijn dat de bergen?”

Oom John knikte.

Alles werd nu veel mooier: de huizen hadden een tomaat-rode kleur, overal lagen kleine dorpen met een dapper toren-tje in het midden.

„Zijn dat nu de druiven?” Carol wees op zachtgroene gras-trappen waarop, aan stokken gebonden, ranken hingen.

„Dat heb je goed geraden, knappe nicht,” zei oom John.
„Als je goed kijkt, zie je de trossen tussen de blaren hangen. Over een paar weken zijn ze rijp en gaan de mensen ze pluk-ken.”

David staarde naar een hoge piek in de verte. Hij had het gevoel dat oom al een beetje bij hen hoorde en durfde hem ook best iets te vragen. Hij wees met zijn vinger naar de ver-re berg: „Gaan we daar met de tandradbaan op?”

„Ik weet niet of dat kan,” zei die, „maar straks zie je de Generoso en daar kun je vast en zeker heen.”

En toen werden ze allemaal stil en zagen het meer groot, stil en diepblauw voor zich liggen. Bootjes met ronde hoe-pels erboven dreven naar het midden, kleine zeilscheepjes probeerden wat wind te vangen. Twee grote, bruine vogels zweefden sierlijk boven het van licht fonkelende water.

Toen ze eenmaal over de dam waren, die het water wel in twee helften leek te snijden, zagen ze Lugano al in de bocht liggen. Nog even sloop de trein door een paar kleine tunnels en toen kon Carol het woord Lugano aflezen. Ze hielp moeder vlug om Pepi's jasje aan te trekken. Vader, die gefilmd had, deed het toestel weer in de huls. Oom John wenkte door het raampje een dikke man met een grote snor, die tegen zijn pet tikte en snel op hen toeliep. Een ogenblik later reikte hij naar de bagage.

„Ga er maar gauw uit, de trein stopt niet lang. Ik geloof dat tante Bon er al aankomt.”

En jawel, hoor, daar kwam ze al op hen toevliegen. Carol herkende haar nog goed van een jaar geleden. Tante omhelsde moeder zo stijf, dat haar hoedje er scheef van ging staan. In haar hand had ze een bos rozen voor moeder en een boeketje weidebloemen voor haar.

Lachend en pratend liepen ze naar de uitgang. In oom Johns auto en een ruime taxi reden ze toen naar Comano. Het was nog heerlijk warm. Door de open raampjes zagen ze vil-latuinen vol oranje dahlias, roze en paarse floxen en overall rozen en nog eens rozen! Carol kon de wijnstokken nu ook beter zien, zag dat de druiven al paars waren.

Nog een bocht, nog een beetje hoger . . .

Plotseling stonden de wagens stil bij een oude, grijze toren met een stenen puntmuts op.

„Jij bent zeker Carolyn!” Een vriendelijke man, die een laag, groen karretje voor zich uit duwde, stak haar zijn hand toe.

„Dit is nu Charly,” zei tante Bon. „En kijk, daar is Berend ook!”

Een bruin, fel hondje maakte zo'n lawaai dat ze elkaar gewoonweg niet konden verstaan. David stond er direct bij en probeerde hem te strelen. Maar daar was Berend niet van gediend! Hij trok zijn lip kwaad op en liet zijn witte tandjes zien.

Toen alle bagage opgeladen was, sprong het kleine beest er warempel bovenop en probeerde zich kranig in evenwicht te houden, toen vader en Charly samen het vrachtje voorttrokken. Al heel gauw stonden ze bij een groot, tomaatrood geschilderd huis. Was dat „Piccolo Mondo”? Carol had het zich heel anders voorgesteld. Maar machtig was het wel. Vlak naast de voordeur was een muurschildering van een monnik met een hond. Boven een fontein met een leuwekop hing een druiventros en over de schelp boven de glazen voordeur groeide klimop. En ook hier waren bloemen, wuivende wijnranken en zwellende druiventrossen.

„Moeder zal wel verteld hebben dat „Piccolo Mondo” „kleine wereld” betekent,” zei tante Bon, toen ze op het voorpleintje stonden. „In deze kleine wereld zijn we dan, allemaal samen, voor een paar weken één grote familie: Vader, moeder, Carol, David, Peter, oom John, Charly en ik!”

„En Toby!” Davy riep het zo hard door de tuin dat het tegen de hoge gevel opschalde en weer terugkaatste: „Toby.”

„Wie is dat?” vroeg tante Bon verwonderd. „Een pop of zo?”

Moeder lachte. „David heeft zijn schildpad meegenomen.”

Davy keek tante Bon gespannen aan: stel je voor dat ze dat eens niet goedvond!

„Daar heb ik een prachtig plaatsje voor,” zei ze. „Zit hij in dat tasje?”

David knikte.

„Kom maar mee, het kippenhok is leeg en heeft een uitloop met gaas erom. Daar vindt hij het vast fijn.”

Davy klom dankbaar achter haar aan de wijntuin in. Even later zette hij blij Toby in het gras. „Berend kan toch niet bij hem komen, hè?”

„O nee,” zei tante Bon. „Kijk, we doen het hek dicht.”

En toen was hij zo blij dat hij haar zo maar een kus op haar hand gaf.

Hoofdstuk 5

Toen David wakker werd, kon hij maar niet begrijpen waar hij was! Hij lag in een smalle kamer met roze muren en lavendelblauwe gordijnen. Door de half-open glasdeur met een hekje ervoor keek hij in het groen, zag gras en ranken, die levend bewogen. Ergens vlakbij blafte een hond. Twee mannen riepen elkaar iets onverstaanbaars toe. Ineens wist hij het: hij was nu heus in Comano.

Naast hem, in een zelfde soort kamer, lag Carol en aan de andere kant, in een hoekkamer, sliepen vader, moeder en Pepi. Hij wipte zijn bed uit, liep in zijn piama naar het smalle balkonnetje, doorzocht met zijn ogen de grote, oplopende tuin. Achter drie nog jonge cipressen vond hij het kippenhok. Dáár was Toby! Hoe zou die het wel gehad hebben vannacht? Hij kon eigenlijk best even gaan kijken. Tenminste, als hij de weg naar buiten kon vinden: het was zo'n geheimzinnig huis met allerlei donkere trappen en gangetjes. Hij deed zijn badjasje aan, nam zijn pantoffels in de hand. Voorzichtig drukte hij het handvat van de deur naar beneden. Toen hij op de gang stond, zag hij nog een andere deur opengaan. Kant en klaar, met een fris overhemd aan en een groene schort voor, stond Charly daar.

„Wie is dat?” had hij de vorige avond aan tante gevraagd.

„Let maar goed op, dan zie je het vanzelf,” had ze gezegd.

„Dit lekkere toetje heeft hij gemaakt. Straks wast hij alles

weer netjes af. Hij is nu aan het rozen spuiten en daarna wandelt hij nog met Berend.”

„Is hij een hulp voor moeders?”

„Ja, zo iets,” zei tante Bon. En toen hadden de grote mensen gelachen.

Hij wist helemaal niet of die Charly het wel goedvond dat hij . . . Langzaam schuifelde hij in de richting van de trap.

„En jij gaat vast naar Toby kijken. Ik heb hem gisteravond nog wat restjes sla gebracht. Ik geloof dat hij het hier best leuk vindt. Wacht, ik ga even met je mee, anders kun je er niet eens uit.”

Berend, die in de keuken sliep, jankte hoog op van ongeduld toen hij hen hoorde aankomen. Charly schoof de ijzeren bout van de antieke voordeur weg en liet hem eruit.

In een oogwenk was hij bij het hek en rende gillend achter een klein zwart poesje aan.

Het gras was nog vochtig. Davy voelde dat zijn tenen nat werden. Maar wat was het hier stil en mooi!

Achter een grote berg werd een tipje van de zon zichtbaar. Een paar minuten later lag ze er al bovenop en schoot vonden uit iedere dauwdruppel. Over de druiventrossen lag een fijn waas. Rood-zwarte vogeltjes, die hij nog nooit gezien had, scheerden laag over de grond.

In het langwerpige buitenhok liep Toby al heen en weer. Hij snuffelde aan de brandnetels en de hoge tijgerlelies, die langs de rand stonden, en keek aandachtig naar een harige rups.

Davy deed het hek open en hurkte naast zijn vriendje neer. Toen keek hij naar Charly: „Vind je hem niet leuk?”

Charly knikte: „O, prachtig! En ik vind het geweldig dat je hem meegebracht hebt.”

David straalde: dat was nou eens iemand die hem begreep! Een ogenblik later kwam Berend aandraven. Hij hijgde van het harde lopen, zijn rode tongetje hing vochtig uit zijn bek. Toen hij de schildpad in het oog kreeg, jankte hij van opwinding, duwde zijn snoet tegen het hek en snoof.

„Kan hij er ècht niet bijkomen?” David ging tegen de binnenkant van het hek staan.

Charly schudde zijn hoofd. „En als het gebeurde, zou hij geloof ik nog bang zijn ook. Hij lijkt erg parmantig, maar heeft maar een heel klein hartje, niet Beer?” Charly bukte zich en nam Berend op zijn arm, aaide hem even over zijn snoet.

Davy begreep dat die Charly net zoveel van zijn hondje hield als hij van Tobias!

„Dag Charly, hallo Davy . . .” Vader en moeder wuifden vrolijk door het raam en ademden verrukt de zuivere morgenlucht in. Met zijn handen aan zijn mond riep David: „En Berend durft Toby niets te doen!”

„Fijn, boy! Maar kom nu gauw boven, dan mag je als eerste onder de douche.”

David deed het hek goed dicht, sprong toen bij twee treden tegelijk de houten tuintrap af.

„Kalm aan,” maande Charly, „zo meteen lig je op je neus.” „Of jij met je hondje,” gilte Davy overmoedig terug. Maar hij moest toch wel op zijn nieuwe vriend wachten: de weg door dat grote huis kon hij alleen onmogelijk vinden.

Een half uur later zaten ze met z'n allen om een stenen tafel op het terras. Tante Bon, die al ontbeten had, zat op een laag muurtje tegenover hen toe te kijken. Charly liep af en aan met sinaasappelsap, gebakken eieren en toast en bracht pap

voor Pepi. Oom John was al naar de stad.

„Gaan jullie maar lekker uit, ik zal wel werken,” had hij geschertst. „Maar als er niet te veel verloren paspoorten en ongelukken komen, gaan wij ook nog wel eens mee.”

„Wie past er dan op Peter?” Carolyn keek tante Bon vragend aan.

„O, Charly natuurlijk.”

„Kan hij dat ook al?”

„Charly kan alles!”

Carolyn keek met ontzag naar hem, toen hij weer een verse pot thee bracht. Ze zuchtte van genot. Alles was werkelijk even fijn: de zon scheen, iedereen hield van iedereen. En straks zou ze Lugano en het meer zien. Ze keek over de hoge rand van de tuin heen naar een berg met diepe inkepingen. Ze zou die best willen tekenen. Misschien kon dat wel eens als ze een middag thuisbleven. Moeder wilde toch óók veel in de wijntuinen rond Comano wandelen. Er waren overal zulke leuke paadjes!

Op de ontbijttafel stonden bloemen uit de weiden: fluweelrode steenanjertjes, een paar wilde orchideeën, witte koekeksbloemen en lila klokjes: bijna net zo'n boeketje als zij gisteren gekregen had.

Toen Charly een poosje later met de lunchpaketten buiten kwam, juichten ze in koor. „O, kijk eens! Mogen we dàt allemaal meenemen?” „Wat zit erin?”

Hij zette de zakken naast moeder neer. „Dat is nu net de verrassing.”

Tante Bon trok ineens een sip gezicht en piepte met een klein stemmetje: „En nu krijg ik er niets van, ik mag niet eens mee!”

„Jawel!” „Ja hoor!” David en Carol riepen het tegelijk. Maar ze lachte alweer en ze begrepen dat ze er niets van meende! „Ik ben al zo vaak op die bergen geweest,” zei ze, „ik vind het veel spannender om Petekind eens te verkennen!” Ze stak haar armen naar hem uit. Wonder boven wonder was hij ditmaal niet bang, maar wilde best op haar schoot zitten. En hij huilde niet eens toen ze het hek uitgingen en zij, met het kleine handje in haar hand, hen blij nauwifde.

Achter elkaar liepen ze het nauwe steegje, dat naar de kerk ging, af. Carolyn zag dat de buurvrouwen hun hoofd uit het raam staken om te kijken wat er nú weer in „Piccolo Mondo” gebeurde. Een mager oudje met een witte hoofddoek om zwaaide zelfs tegen haar en riep iets dat ze niet begreep.

Carol stak haar hand even op, holde toen achter David aan naar het plein, waar de door vader gehuurde auto op hen wachtte.

Hoofdstuk 6

„Moeten we daarin?” David wees op een schuin omhoogstaand tandradbaantje. De trap die erlangs liep stroomde vol mensen.

„Ja, dat gaat naar de berg Generoso. Ga maar gauw naar binnen, anders is er geen plaats meer.” „Het is helder weer vandaag,” had oom John gezegd voor hij naar de stad ging. „Neem het waar en ga eerst naar de hoogste piek die we hier hebben. Als het nevelig is, kun je niets van het prachtige panorama zien.”

En zo waren ze dan, na een paar uur in Lugano geweest te zijn, meteen maar gegaan. O, wat vonden moeder en Carol dat een leuke stad! Terwijl zij van de ene winkel naar de andere gelopen waren en elkaar mooie blousjes en sjaals en tassen wezen, had vader voor zichzelf en David een waterfiets gehuurd. Trappend dat het een lust was, waren ze het meer opgegaan. Wat was daar veel te beleven! Er waren kleine zeilscheepjes, die soms zo scheef gingen liggen dat je er bang van werd. Motorbootjes stoven voorbij en maakten grote golven. De grote boten, vol fleurige toeristen, floten wanneer er een waterfiets te dichtbij kwam.

Toen ze terugkwamen, stonden moeder en Carol al aan de wal met hun armen vol pakjes. En daarna waren ze samen naar Capo Lago gereden, vanwaar de tandradbaan vertrok. Gelukkig kon vader in de schaduw parkeren.

Terwijl ze langzaam hoger en hoger getrokken werden – de wieltjes op de rails gaven een grappig zing-zang geluid – had David gevraagd hoe hoog de berg wel was. Carol had dat goed in haar hoofd geprent. „Zeventienhonderd meter,” had ze gezegd. „Dat is een toren en nog een toren, o wel dertig torens op elkaar!”

David popelde om het allemaal te zien. Toen ze stopten en de deuren opengingen, sprong hij er zo wild uit dat hij bijna op de trap viel. Vader pakte hem gauw bij de hand.

„Waarom is het hier zo kaal?” vroeg hij.

„Omdat we boven de boomgrens zijn! Hier groeien alleen nog maar wat struiken en soms gentianen.”

„Kijk eens, daar zijn geiten!” David gilte van pret toen ze op hem toeliepen en aan zijn blote armen en benen begonnen te likken. „Waarom doen ze dat, waarom doen ze dat?”

„Er zitten zoutkristalletjes op je huid en daar hebben ze waarschijnlijk behoefte aan.”

Wát een uitzicht had je hier! Alles kon je zien: de sneeuwpieken, dichterbij de lagere – met wijnstokken begroeide – bergen. Op alle glooiingen lagen dorpjes met een torentje in het midden. Sommige schuurtjes lagen zo hoog dat je niet begrijpen kon hoe de mensen dáár kwamen.

Diep beneden zag je het meer schitteren. De ijle wolken dreeven snel bijna vlak boven hun hoofd en de zon had veel meer kracht. Om beurten keken ze door een grote kijker, die aan de rand van het rotsplateau stond opgesteld. Vader begon natuurlijk enthousiast te filmen. Met elkaar wandelden ze nu eens naar de ene, dan weer naar de andere kant om alles goed te zien.

Op het laatst werden ze hongerig van de zuivere berglucht.

„We moeten maar gauw zien dat we een plaatsje op het terras van het restaurant krijgen,” zei moeder. Gelukkig vonden ze nog net een groen gelakte tafel met vier stoelen er omheen. Op een servet, dat boven in de lunchzak zat, pakte Carol alles uit.

„Ooooh, hij heeft er wat opgeschreven,” zei ze, toen ze de pakjes naast elkaar neerlegde. „Sa-la-mi, wat is dat, vader?”

„Ik geloof een soort pittige worst.” Hij trok een leeg stoel-

tje naar zich toe en legde zijn filmtoestel voorzichtig neer.
„En hier staat pindakaas.”

„Dat wil ik,” riep David begerig. Hij stak zijn hand al uit.

„Even wachten, vent, we beginnen allemaal tegelijk.”

„Er zijn ook eieren. Kijk eens; er zijn leuke zakjes zout bij ingepakt. En wat zou daar inzitten?” Carol legde vier in plastic gewikkelde pakjes neer.

Moeder keek er even in. „Dat zijn de restjes tulband van gisteravond. Je weet toch nog wel dat Charly die binnenbracht met een brandende kaars?”

Op twee nogablokken stonden een grote C en een grote D. En dan waren er nog appels, een mesje en een heleboel papieren servetjes. Terwijl ze aten, kwamen de geiten er alweer aan. Ze wisten niet hoe ze die uit hun buurt konden houden. Ze probeerden het door restjes worst en kaas zover mogelijk weg te gooien. Erg fris zagen die beesten er niet uit! Ze moesten lachen toen een geit er vandoor ging met een lunchzak over haar kop, die aan haar horens was blijven hangen toen zij erin snuffelde. Vader liep haar gauw achterna en trok het plastic eraf, omdat dat gevaarlijk zou kunnen worden.

„Mogen de overgebleven boterhammen in jouw schouder-tas, Carol?”

Carol hield haar tas zo wijd mogelijk open, zodat moeder de pakjes erin kon passen.

„De overgebleven appels gaan misschien wel in Davids broekzak.”

Die propte net zolang tot ze erin zaten, zag toen ineens dat er nog appelschillen op tafel lagen. „Mag ik die even aan de geiten brengen?”

Moeder keek een beetje onrustig in de richting van de beesten, die net om de hoek van het restaurant verdwenen. „Als je vlug terugkomt.”

In een mum – vader was net naar binnen gegaan – schoot Davy weg.

„Kijk even waar hij blijft, Carol, hij is zo watervlug.”

Carol stond met tegenzin op. Het was hier zo verrukkelijk, de lucht was zo diepblauw en de hemel zo wijd. En je kon zo heerlijk ademen! Maar ze begreep best dat moeder bezorgd was. Ze stond op, schudde de kruimels van haar broek, en sloeg uit gewoonte de schoudertas om.

„Ga nou, liefje,” maande moeder.

Met stevige stappen liep Carol om het grote huis heen. Maar wát ze ook zag, geen David. En helemaal geen geiten meer. Ze keek naar alle kanten. Wacht eens. Stond daar, aan het eind van dat paadje, niet iets wits? Toen ze erheen liep, zag ze een grote bok, die met trillende baarden op schillen stond te kauwen. Davy was dus tòch deze kant opgegaan!

„David, David, oehoe . . .” Al roepend begon ze onwillekeurig harder te lopen. Ze werd nu ook een beetje bang.

„Goed bij elkaar blijven,” had oom John gezegd. „De Generoso is en blijft een gevaarlijke berg. Meer dan één mens is daar al verongelukt.” Hij had speciaal hen beiden aangekeken, zelfs zijn vinger erbij opgestoken. En toen ineens zag ze haar broertje. Hij hurkte midden op het naar beneden afhellende pad en praatte met een prachtige vuursalamander, die doodstil bleef zitten. Alleen het keeltje klopte fel. Misschien kwam dat ook wel omdat David met hem sprak.

„Hagedissen zijn muzikaal,” had tante Bon vanmorgen gezegd, toen er een kleine, grijze vlak bij haar op het muur-

tje bleef zitten. „Ze luisteren als je de pick-up aan hebt en ook als je zacht met ze praat.” Maar deze was veel en veel mooier! Ze kon goed begrijpen dat David er bijna niet los van kwam. „Kom direct mee, moeder is doodongerust. Je weet wat oom John gezegd heeft. En als vader merkt dat je weg bent . . . !”

„Stil nou,” snauwde David terug, „zo meteen loopt hij weg.”

Maar Carol had zijn arm al vastgepakt. Met zijn vrije hand probeerde hij haar weg te duwen, verloor zijn evenwicht, viel achterover en sleepte zijn zusje mee in zijn val. Terwijl de hagedis bijna onhoorbaar wegritselde tussen de struiken, tuimelden Carol en David over de verraderlijk begroeide rotsrand de diepte in.

Hoofdstuk 7

„Heb je je pijn gedaan?”

„Ja-e . . .” David wreef over zijn geschaafde knieën.

„Kijk, mijn elleboog bloedt.”

„Wacht, ik bind er mijn zakdoek om.” Carol zocht naar haar tas, die gelukkig naast haar neergekomen was. Haar rode broek had een scheur, de haarband was weg. Er zwol een dikke bult op haar voorhoofd. „Heb je soms een elastiekje in je zak?”

David wurmde de appels eruit en vond werkelijk tussen een paar knopen, de sierkurk van een fles, een stukje kauwgum en het kaartje van de waterfiets een elastiekje. Carol maakte handig een paardestaart. Samen zaten ze in een soort rotskom, vier meter onder de rand van struiken, waarlangs ze afgegleden waren. Hun val was er niet alleen door gebroken, maar door het zand, dat op de bodem gestoven was, waren ze nog vrij zacht terechtgekomen ook.

„Stel je voor dat we helemaal naar beneden gevallen waren . . .” Ze werden er koud van toen ze daaraan dachten. Maar hoe kwamen ze hier weer uit?

„Zullen we hard schreeuwen, Davy?”

Hij ging rechtop staan, zette zijn handen al aan zijn mond.

„Oehoe . . . vader . . . moeder . . . hallo-hallo . . .” „Hier is Carol . . .” „Hier is Davy . . .”

Geen van beiden wist dat de wind verkeerd zat en dat het

geluid in de ontzaglijke ruimte voor hen verwaaide. Ze werden er schor van, zwegen een paar minuten en begonnen toen opnieuw te roepen.

En daarna, hees en moe als ze was, barstte Carol in snikken uit. Zij besepte veel scherper dan haar broertje in wat voor situatie ze gekomen waren. „Waarom,” zo snikte ze, „ben jij ook achter die geiten aan gegaan? Vader en moeder hebben zó gezegd dat we in hun buurt moesten blijven. Misschien vinden ze ons wel nooit. Niemand hoort en ziet ons hier.”

Vanuit Davids vuilgeworden gezicht keken haar twee grote, bruine ogen aan.

„Maar God hoort ons toch zeker wel! En Hij ziet ons ook! En we hebben nog vier boterhammen, twee appels en de nogablokken van Charly.”

Carol veegde haar tranen met een papieren servetje af. David dacht vast dat er zo meteen wel een engel zou komen om hen te helpen. Zij zag, in haar verbeelding, die opgestoken vinger van oom John. Maar het huilbuitje had haar tòch opgelucht. Ze begreep best dat ze, als oudste, moest bedenken wat hun te doen stond. Dus veerde ze vlug omhoog, draaide zich om en bekeek onderzoekend de achterwand. Nee, dáár konden ze onmogelijk tegenop!

Toen liep ze naar de rand van de rotskom voor hen en boog zich er overheen. Naar beneden ging evenmin! De boomgrens was een stuk lager. Hier groeiden alleen wat struiken. Sommige hadden zelfs prachtige, rode bloemen, die ze nog nooit had gezien. Diep beneden hen lagen dorpjes, zag ze mensen, als popjes zo klein, bij een paar koeien staan. Ze hoorde zelfs een hond blaffen en een trein fluiten.

Ze moesten nu nog maar eens proberen om naar beneden te

schreeuwen. En dat deden ze dan ook, tot ze geen kík meer konden geven. Maar niemand hoorde hen!

„Ik weet wat!” Davids ogen lichtten op. „We moeten iets aan die tak daar binden, een witte vlag maken.”

„Mijn truitje is wit!” Carol trok meteen haar jasje uit en stroopte het truitje over haar hoofd. Terwijl ze David stevig vasthield, bond hij het aan een dode tak, die een eindje boven de rand uitstak. Het bewoog heus een beetje in de middagkoelte!

Er kwamen ook een paar donkere wolken aandrijven. Even later begon het zelfs een beetje te regenen. Gelukkig vormde de rots boven hen een soort luifel en konden ze, door dicht tegen de kant te kruipen, droog zitten.

„O, wat heb ik een dorst!”

„Ik ook,” zei David. „En mijn keel doet helemaal pijn van dat schreeuwen.”

Bijna tegelijkertijd zagen ze toen dat er een klein straaltje water van de richel boven hun hoofd afdroop. In een ogenblik maakte Carol een kommetje van het zilverpapier, waarin de boterhammen verpakt waren. Daarna waren ze een hele poos bezig om water op te vangen, te drinken en het bakje opnieuw te vullen. Toen verdeelden ze eerlijk de boterhammen. Carol hield zelfs nog een pakje achter voor het geval dat . . . David beet een appel eerlijk in tweeën. En toen begonnen ze van moeheid allebei te gapen.

Ze zagen aan de ondergaande zon ook wel dat het niet vroeg meer was. Tegenover hen verdween ze in een zee van zacht rood en donker violet. Een kerkklok begon vredig te luiden. „Zullen we maar gaan slapen? Er komt nu toch niemand meer. Als we heel dicht bij elkaar kruipen en de armen om elkaar heen slaan, blijven we misschien wel warm!”

„Maar dan moeten we eerst bidden,” zei David. „En als het ernstig is, moet je knielen ook!” En toen kneep hij zijn ogen stijf dicht en vouwde zijn smerig geworden handen. Carol zag door de kiertjes van haar ogen dat het bloed door het verbandje heen op zijn kuit drupte.

„Lieve God, ik ben stout geweest en nu zijn we gevallen. Wilt U ons weer bij vader en moeder brengen? Amen.”

„Alstublieft,” zei Carol er nog zachtjes achteraan.

Daarna kropen ze zo dicht mogelijk bij elkaar. Carol zag dat Davy's ogen al begonnen te knippen. Zelf had ze ook een verschrikkelijke slaap. Maar ze was niet bang meer. Na Davids gebedje voelde ze zich veel moediger. Nog even keek ze naar een ster, die recht tegenover hen stond en wel tegen haar leek te knipogen.

„Wat is het gek,” dacht ze, „ik vind Davy altijd zo'n kleine jongen. Nu is het net of hij ouder is dan ik. Hij is een broertje, mijn broer!” Ze werd zo warm van die gedachte dat ze hem gauw een kus op zijn blonde ponyhaar gaf.

Hij merkte het nog net, drukte zijn knieën nog wat steviger in haar maag . . . „Dag Carol!” Toen dook hij met een diepe zucht onder in dromenland.

Ze werd wakker van Davids stem: „De engelen, de engelen!” Carol zag hem met zijn armen in de lucht op het witte zand dansen, kijkend naar iets dat boven hen was. Ze schoot vlug overeind, streek het haar uit haar ogen en keek ook. Met een touw aan elkaar gebonden en een pikhouweel in hun hand daalden twee jongemannen naar hen af, riepen

iets dat ze niet verstonden. Maar de bedoeling begrepen ze wel.

Hup! Daar stond de eerste al op de richel, sprong toen voorzichtig naast hen in de rotskom. Sprakeloos liet Carol zich vastbinden, keek hoe de andere redder Davids handen pakte en hem omhoogtrok. Ze bukte vlug naar haar schoudertas, wees toen op het truitje, dat zwakjes heen en weer wapperde. Toen de berggids het losknoopte en het haar gaf, wees hij naar beneden. Zou iemand het dan heus gezien hebben? Terwijl ze voorzichtig op de rotsrand geholpen werd, zag ze Davids voetzolen al boven zich verdwijnen, hoorde hem hard roepen naar iemand, die waarschijnlijk daarboven op hen wachtte. Toen stond ze al op hetzelfde paadje, waar David naar de hagedis gekeken had en . . . verdween helemaal in vaders armen. Toen hij haar weer losliet, zag ze dat Davy zo ongeveer in moeder klom, die tegelijkertijd lachte en huilde.

Oom John stond er ook en praatte met de reddingsploeg. De jongeman met de donkerste ogen lachte over zijn hele gezicht en ging toen warempel weer naar beneden . . . Wàt ging die doen? Ze hadden toch echt niets vergeten! Even later was hij alweer boven en bood Carol de prachtige tak roze bloesem aan, die ze de vorige middag gezien had. Ze kleurde ervan, keek oom John vragend aan. „Hij zegt dat dât voor de schrik is,” vertaalde die vliegensvlug. En toen gaf ze haar redder een hand en bedankte hem met een glimlach en een knikje.

Met elkaar liepen ze naar de tandradbaan, die speciaal voor hen naar boven gegaan was. Terwijl ze dicht naast elkaar naar beneden gleden, vertelde vader wat zij beleefd en ge-

daan hadden. Natuurlijk waren ze verschrikkelijk geschrokken toen Carol noch David terugkwam. Met andere mensen waren ze gaan zoeken. Maar omdat de geiten, met uitzondering van de bok, precies de andere kant opgelopen waren, hadden ze in de verkeerde richting gezocht. Tenslotte moesten ze wel met het laatste baantje terug en waren wanhopig in „Piccolo Mondo” aangekomen om met oom John te overleggen, die als consul wel raad zou weten. Nadat hij even gepeinsd had, was hij vlug naar de telefoon gelopen, had het grote radiostation van Tessin opgebeld en gevraagd of er nog voor het nieuws een oproep doorgegeven kon worden. En dat was toen gebeurd. Niet alleen in Lugano, maar ook in de dorpjes onder de Generoso werden de mensen opgeroepen om zo scherp mogelijk omhoog te kijken, omdat er twee Amerikaanse kinderen vermist werden.

Een wijnboer, die voor het donker nog wat gras bijeen wilde harken, had ook uitgekeken en toen ergens, bovenaan, een wit stipje zien bewegen. Nadat hij de politie had opgebeld – die er natuurlijk ook alles van wist – had oom John de reddingsploeg gewaarschuwd. Met hen samen waren ze toen, zo gauw het licht werd, naar boven gegaan. Voor de jongens, die de gevaarlijke berg op hun duimpje kenden, was het toen niet moeilijk geweest om het plekje te vinden, waar zij gevallen waren.

„En hoe hebben jullie . . . ?”

David begon meteen te vertellen van de witte vlag en het kommetje dat Carol van het zilverpapier gemaakt had, de doorgebeten appel en het zo dicht mogelijk bij elkaar kruipen om warm te blijven.

„Waren jullie èrg bang?” vroeg moeder, die tussen hen in

zat met een arm om hun schouders.

„Eerst wel,” begon Carol zachtjes.

Maar David liet haar niet uitspreken. Zijn ogen schitterden. Hij schudde zijn hoofd met het piekerig geworden ponyhaar. „We hebben God gevraagd om ons te helpen. Nou, en dan dóet Hij dat toch ook!”

Toen werd het even heel stil in de lager en lager dalende cabine van de tandradbaan.

Hoofdstuk 8

„En nu geven we een feest! Een tuinfeest! We vragen alle kinderen uit het dorp tussen de vier en twaalf jaar.”

„Dat zijn er wel vijftig,” zei oom John. Hij keek een beetje benauwd.

Maar tante Bon sloeg haar armen in de lucht en riep: „Al waren het er honderd!”

Ze zaten met z'n allen thee te drinken onder de grote caci-boom. De lange takken hingen zwaar naar beneden, maar de vruchten waren nog niet rijp. In december pas kon je ze eten, had Charly verteld. Ze waren dan diep oranje en staken prachtig af tegen de strakblauwe hemel.

Carol en David klaptten in hun handen van plezier: „Ja, ja!” „We hangen overal slingers in de bomen. En we kunnen balspelen en haasje-over doen en . . .” Zo fantaseerde Carol voort.

„Vooruit dan maar,” zuchtte oom John. „Vader en ik zullen het wel betalen!”

Carol zag dat zijn ogen twinkelden. „Hoe wil je al die kinderen hier krijgen?” vroeg hij nog.

„Dat is helemaal niet moeilijk,” zei tante Bon. „Ik ga gewoon even naar de school en vraag of de meester het op het schoolbord schrijft. De juffrouw, die de kleintjes les geeft, zal het hùn wel vertellen.”

„Wat schrijft de meester dan op het bord?” vroeg David nieuwsgierig.

Tante dacht even na. „Nou, eh . . . bijvoorbeeld: alle kinderen tussen vier en twaalf jaar worden hartelijk uitgenodigd om op zaterdag 5 oktober in „Piccolo Mondo” de gelukkige afloop van . . . ”

Oom John viel haar vlug in de rede: „Dat laatste hoeft er heus niet bij. Iedereen in het dorp weet ervan. De mensen op straat houden me telkens aan om me te feliciteren met de redding van mijn neefje en nichtje. Trouwens – hij haalde een opgevouwen blad uit zijn zak – het staat al in de krant ook.”

„Waar, waar?” Carol en David verdrongen zich aan oom Johns knie om te kijken. Maar ze konden alleen hun namen lezen. En die waren nog anders gespeld ook: Carolina en Davide stond er!

„Het probleem is dat de kinderen niet met de schooljeugd in Comano kunnen praten,” zei tante Bon.

Maar daar had moeder meer verstand van. „Kinderen begrijpen elkaar altijd, al weet je niet hoe. Ik heb het gemerkt toen we verleden jaar in Holland waren.”

En toen brachten zij en tante Bon samen de uitnodigingen weg. De hoofdonderwijzer van de school schudde moeders hand en zei: „Dat zal een reuze feest worden, mevrouw! Geloof maar dat de kinderen er nog wekenlang over npraten.”

Een dag later reden ze de stad in om inkopen te doen. Carol en David kochten met vader allerlei soorten gekleurd papier voor de slingers. Moeder en tante bestelden leuke limonadeglaasjes, kartonnen bordjes, bonte papieren servetjes en vrolijke plastic tafelkleden om op de houten tafels te leggen. Met hele pakken in hun armen kwamen ze bij de auto terug.

En een plezier dat ze hadden!

Gelukkig werd het gauw zaterdag. Toen Carol wakker werd, keek ze dadelijk of de zon scheen. Jawel hoor! De lange wijnranken glansden in het licht. De dauwdruppels in het hart van de rozen vonkten. De al groot geworden roodstaartjes hipten zonder angst door het gras. Op een struik, met lange lila pluimen, zaten prachtige atlantavlinders, die hun vleugels open- en dichtklapten. Ze liep neuriënd naar de douche en liet het water hard over zich heen kletteren. Daarna schoot ze gauw in een lange broek en een vrolijk tuitje en liep de stenen trap af naar de voordeur. Er moest een he-leboel gedaan worden voor de kinderen kwamen!

Op het pleintje voor het huis stonden oom John en Charly bij de hoge, witte vlaggestok en probeerden de Zwitserse en Amerikaanse vlag omhoog te krijgen. Carol keek er even naar, draaide zich toen om en plukte een bloem, die ze achter haar haarband stak. Tenslotte begon het feest nu al een beetje. Ze liep door naar de wijntuin: het was zo lekker om dat natte gras door je sandalen heen tegen je tenen te voelen. En toen bleef ze éven staan. Er kwam een rimpel van nadenken tussen haar ogen. Stel je nu eens voor dat zij *niet* gevonden waren . . . David had er geen ogenblik aan getwijfeld dat God hen helpen zou. Maar deed Hij dat altijd? Er gebeurden – ze las het in de krant en zag het op de televisie – toch ook wel eens ongelukken die verkeerd afliepen?! Luisterde God dan níet naar bange of huilende mensen? Ze begreep het niet goed. Wanneer ze weer eens bij moeder sliep, moest ze haar daar tòch eens naar vragen!

Even later holde ze blij naar beneden, keek toe hoe Charly de touwen vastmaakte. Hoog boven hun hoofden wapperden

de sterren en strepen en de rode vlag met het witte kruis in de morgenwind.

Nadat ze vlug ontbeten hadden, gingen ze allemaal aan de slag. Oom John, die de langste was, hielp met het ophangen van de blauwe, gele en rode slingers. Tante Bon en moeder verdeelden de glaasjes en bordjes over grote bladen. Kleden en kussens werden neergelegd, tuinparasols op de zonnigste plekjes gezet. En overal kwamen bloemen. Charly knipte lange ranken van de nog bloeiende klimrozen af en legde die over de lampen in de eetkamer. Tante vulde kruiken, vazen en potten met warmrode dahlia's en roze en blauwe hortensia's. Vader verlengde handig het snoer van de pick-up, zodat ze muziek in de tuin konden maken en Peters box werd op een beschut plekje van het terras gezet, met een paar ligstoelen erbij voor tante en moeder, die om beurten bij hem zouden blijven. Nadat ze toen hun beste pakje aangetrokken hadden, kwamen ook al de eerste kinderen.

Een beetje aarzelend nog liepen ze het wijd-openstaande hek door. Maar toen oom John en tante Bon hen in hun eigen taal welkom heetten, verdween alle verlegenheid en lachten ze van voorpret. En ze hadden zelfs cadeautjes meegebracht! Een meisje van Carols leeftijd droeg een tuitmand op haar rug, zoals de kinderen nog wel eens gebruikten wanneer ze kastanjes gingen zoeken of hout sprokkelen. Hij was nu gevuld met de eerste rijpe druiven. Een jongetje, dat even groot was als David, mocht twee versierde houten sandalen geven, die veel kinderen aandeden wanneer het geregend had en de paadjes net riviertjes leken. De meester van de school had hun zelfs een Engels zinnenetje geleerd. Het

meisje zei foutloos: „We are glad that you are saved, Carolina, and wish you all the best.”¹

Het jongetje kreeg een hoogrode kleur en keek hulpeloos links en rechts. Toen hakkelde hij: „This is a . . .” en wist niets meer! Maar de andere kleintjes, die meegeluisterd hadden toen hij de zin moest leren, wisten het wel en riepen in koor: „This is a present for you, dear Davide.”²

Moeder gaf het benauwde kereltje toen maar gauw een kusje op zijn pikzwarte haar en nam hem de sandalen af. En daarna stormden ze lachend en roepend de grote tuin in. Davy liet aan iedereen die het maar wilde Toby zien. De meisjes kwamen al gauw naar de baby kijken. Ze probeerden hem te kussen en aan te raken, zoals ze dat in hun dorp gewend waren. Maar dat had moeder liever niet. Een handje geven mochten ze hem wel.

Opgewekt speelden ze krijgertje, verstoppertje, gooiden elkaar de ballen toe en probeerden wie het gauwst van boven naar beneden kon rennen. En toen rukte Berend, opgewonden door al dat lawaai, zich los en holde keffend achter een klein meisje in een geel jurkje aan. Ze schrok er zo van dat ze struikelde, viel en hard begon te huilen. Haar broertje pakte gauw een grote stok. Maar daar werd Berend nog wilder van. Gelukkig kwam Charly hem terughalen en werd hij – nu wat steviger – in zijn mandje vastgelegd.

Wat werd er een limonade gemorst! Klodders slagroom van taartjes plekten al gauw op jurkjes en bloesjes. De pasgestreken broekjes van de jongetjes kregen groene grasstrepen

¹ We zijn blij dat jullie gered zijn, Carolina, en wensen je het allerbeste.

² Dit is een cadeautje voor jou, lieve Davide.

en een paar meisjes zochten naar een verloren ooring. Toen ze wat later een ijsje kregen, werd het wat rustiger. En daar maakte oom John handig gebruik van. Hij klapte krachtig in zijn handen en toen keek iedereen naar hem. Een meisje verbood nog gauw een paar jongetjes, die van elkaars ijs probeerden te likken, maar daarna werd het stil en luisterden ze eensgezind naar wat de „mijnheer” die ze goed kenden omdat hij hen iedere dag voorbijreed en dan vrolijk naar hen wuifde, zeggen wilde.

„Lieve vrienden en vriendinnen van Carol en David,” zo begon oom John, „we zijn zo blij dat onze logeetjes weer veilig bij ons teruggekeerd zijn. Je hebt thuis vast wel gehoord wat er gebeurd is en je begrijpt dat wij als grote mensen een angstig nachtje hebben gehad. De Generoso is nu eenmaal een gevaarlijke berg, waar vaak ongelukken gebeuren. Passen jullie toch goed op wanneer je eens een bergtocht maakt: een ongeluk is gauw gebeurd. Maar wanneer je in moeilijkheden komt, denk dan ook maar aan Carol en David, die God-zij-dank weer gezond en wel bij ons teruggekomen zijn! Ik vind dat we nu maar eens een vrolijk liedje moeten zingen. Wie doet ermee?”

„Ik, ik,” riepen alle kinderen.

„En wat horen jullie dan het liefst?” Hij keek glimlachend naar een klein, dik meisje met donkere kerse-ogen. „Zeg jij het maar, Fiorita!”

Deze stak haar vinger op, net als op school, en zei zachtjes: „Colombo vola.”

„O, dat is een enig wijsje,” zei oom John en zette de plaat op.

Davy trok nog gauw even aan zijn mouw en vroeg: „Wat

betekent dat?"

„Vlieg maar, duifje," zei die en begon al opgewekt mee te zingen.

David peinsde even voor hij naar de kinderen op het grasveld rende. Ja, dat was het wel: vliegen! Van Kentucky naar New York en van New York naar Milaan. Was je eenmaal op een berg, dan zag je bruine vogels hoog boven je hoofd zeilen. Wolken dreven, zo licht als veertjes, voorbij. Als in een nestje had hij met Carol geslapen! En, hela-hop, 's morgens kwamen er twee engelen naar beneden om met je naar boven te zweven.

Zonder dat hij het merkte begon hij zijn armen te bewegen alsof het vleugels waren en vloog zo naar de zingende kinderen. Hij zag niet dat tante Bon naar hem keek. Ze stootte moeder even aan en zei: „Kijk Davy eens!" Moeder knikte warm. „Ja, nu voelt hij zich ècht een vogel!"

En toen begonnen de jongens en meisjes hem spontaan na te doen, hipten en vlogen als mezen, mussen, roodborstjes en merels door de grote tuin. Vlieg maar, duifje . . .!

Zelfs vader werd erdoor aangestoken. Hupsakee! Hij tilde zijn jongste spruit uit de box, zette hem op zijn schouders, pakte zijn handjes in de zijne en bewoog ze als vleugeltjes op en neer.

Wat een éinig feest, dacht tante Bon. Met een stralend gezicht breidde ze even haar armen uit en riep vrolijk: „Alle vogels vliegen!"